

[Niels Frederiksen.]

som det danske Erhvervsliv i Øjeblikket befinder sig i, og de truende og vanskelige Forhold, som Tusinder og atter Tusinder af danske Borgere staar i, truende i et Omfang, som kun kan vække Ængstelse og Bekymring i mange Sind. Derfor tilsigter Lovforslaget at gribe ind paa Omraader, hvor man ellers fra Lovgivningsmagtens Side ikke tidligere har bevæget sig. Naar Forholdene er saadanne, forekommer det mig, at selve Lovforslagets Princip og Hensigt ikke giver Anledning til en indgaaende Diskussion. Spørgsmaalet er for den høje Rigsdag kort og godt dette, om Forholdene, alt taget i Betragtning, er af en saadan Art, at det er nødvendigt, at Lovgivningsmagten sætter en Stopper for en Handling, der vil gøre Ulykkerne for Land og Folk større, end de i Øjeblikket er.

Det radikale Venstre giver det foreliggende Forslag sin Tilslutning med følgende Begrundelse: Efter vor Opfattelse er det i Øjeblikket umuligt paa noget virkeligt Grundlag at føre en Forhandling, end sige en Kamp, om, hvad Pengelønnen for udført Arbejde i Øjeblikket skal sættes til; det maa være haabløst for Parterne at strides og kæmpe om, hvilken bestemt Pengeløn der i den kommende Tid skal gives for et bestemt udført Arbejde, naar ingen i Øjeblikket tør sige, hvad den paa-gældende Pengeløn reelt er værd blot to Maaneder ind i Fremtiden. Alle de Forhandlinger og alle de Overvejelser af politisk Art, der i Øjeblikket foregaar, tilstræber uden Forskel at hidføre en Forandring i den nuværende Pengeløns Værdi, man tilstræber at skabe en Ændring i den bestaaende Tilstand, erhvervsmæssigt, arbejdsmæssigt og prismæssigt. Man kan diskutere om Vejen frem til at naa dette Maal, en Ændring af den nuværende Tilstand paa dette Omraade, en Tilstand, som alle erkender ikke kan fortsættes, fordi den fører til Vanskeligheder og Sammenbrud af et Omfang, som maa afværge. Naar Forholdene ligger saadan, da maa efter mit Partis Opfattelse den herskende Tilstand betinge, at man ikke gaar ud i en Situation som den, der truer, hvis den ansatte Lockout træder i Kraft.

Nu benyttede Oppositionspartiernes Ordførere dette Lovforslags Forelæggelse til at anføre, at Regeringen som saadan maa sige, hvad den vil paa dette Omraade, som jeg her har nævnt og hentydet til, hvad den vil med Hensyn til en Politik, der faar bestemmende Betydning for Pris-

dannelsen indenfor vort Lands Grænse, og man retter stærke Bebrejdelser imod den siddende Regering, fordi den ikke har sagt sin Mening om dette vigtige Spørgsmaal. Jeg maa protestere imod den af Oppositionspartiernes Ordførere fremsatte Paastand. Vi, der deltager i alle de politiske Forhandlinger, som har været ført og føres fra Tid til anden om den økonomiske Politik, der er nødvendiggjort af Ting og Forhold for vort Lands Vedkommende, vi har jo Gang paa Gang udtrykt, hvad vi som Parti mente, og hvad Regeringen som saadan ansaa for hensigtsmæssigt for at forbedre Tilstanden. Der er stillet Forslag, som tager Sigte paa at ændre Pengenes Pris; der er stillet Forslag, der vil medføre en Forandring af Varernes Pris; der er stillet Forslag, som tager Sigte paa at ændre Skatteudskrivningen; der er stillet Forslag, som tager Sigte paa at sætte Arbejder og Virksomheder i Gang; der er stillet Forslag, som tilsigter at gøre det muligt at finansiere en livligere Erhvervsvirksomhed, og der er stillet Forslag om at føre en Pengepolitik, som tager Sigte paa at skabe et fast Pengevæsen i Danmark, som alle Borgere i Landet er veltjent med.

Og naar man saa siger, at Forhandlingerne er forhalet, Tiden forpasset, saa vil jeg derved sige til Oppositionspartiernes Ordførere, at der er ingen, som kraftigere og mere indgaaende har bidraget til at forhale Forhandlingerne end Oppositionspartiernes Ordførere. Gang paa Gang stiller de med deres Meninger uden at udtrykke dem klart og bestemt; Tid efter anden stiller de frem deres Forslag, som meget ofte gaar stik mod hinanden. Jeg kunde fristes til at spørge om et bestemt, meget vigtigt Forhold: Hvilken Pengepolitik kunde man vente, hvis Oppositionspartierne skulde bestemme Landets Pengepolitik? Jeg tænker mig, at det vilde gaa i modsat Retning: hvad den ene vil, vil den anden ikke, og omvendt. Og derfor synes jeg, at man ikke her skulde fæstne sig ved dette at bebrejde den siddende Regering den Fremgangsmaade, den har anvendt. Man skulde hellere klart og tydeligt udtrykke sin Stilling til det foreliggende Forslag og svare paa: Er det i Virkeligheden saadan, at man kan vente Tilslutning til de af Regeringen fremsatte Forslag til Ændring af de erhvervsmæssige og prismæssige Tilstande, Forslag, der hvert for sig vil bidrage til, at Lønkonflikten mildnes, og til, at Tilstanden økonomisk og erhvervsmæssigt forbedres. Efter